

Я малюю дівчат в однаковому порядку.

Спершу Вів'єн.

Тоді Наталі.

Елісон – остання, хоч вона й першою вийшла з будиночка, а тому – технічно – зникла першою.

Мої картини зазвичай великі. Власне, величезні. «Здорові, як слон», – полюбляє казати Рендел. Але дівчата завжди дрібні. Незначні плямки на тривожно широкому полотні.

Їхня поява сповіщає про другий етап малювання, коли я вже заклала тло – землю та небо – кольорами з доречно темними назвами. Павучий чорний. Тінистий сірий. Кривавий червоний.

І, звісно ж, опівнічний синій. У моїх картинах завжди є дрібка півночі.

Тоді з'являються дівчата: часом збиті купкою, часом розкидані по різних кутках полотна. Я зображаю їх у білих сукнях із розтріпаними подолами, так, наче вони від чогось тікають. Зазвичай вони розвернуті, тож єдина деталь, яку можна побачити, – волосся, що розвівається позаду, коли вони тікають. За рідкісних нагод, коли я й позначаю їхні обличчя, то малюю рисочки профілів, по одному тонкому мазку.

Наостанок я малюю ліс, мастихіном намащуючи фарбу на полотні широкими, грубими мазками. Я можу

робити це днями, навіть тижнями, напівнепритомна від випарів, густо кладучи все більше й більше фарби.

Я чула, що потенційним покупцям Рендел вихваляється, що мої поверхні — як у Ван Гога, із шаром фарби у щонайменше два сантиметри від полотна. Я б радше думала, що малюю, як малює природа, для якої справжня гладкість — це міф, особливо якщо йдеться про ліс. Щербаті виступи кори дерев. Розбризки моху на камені. Листя з кількох осеней, що вкриває землю. Таку природу намагаюся відтворити я своїми подряпинами, горбками та згустками фарби.

Тому додаю ще і ще, віддаючи стіни полотен на поталу лісові своєї уяви. Густого. Непроступного. Повного небезпеки. Дерев навісають, темні й погрозливі. Лоза не стільки плететься, скільки звивається, закручуючи кільця у зашморги. Підстилка вкриває ґрунт. Листя заступає небо.

Я малюю, доки на полотні не лишається жодного вільного місця, доки ліс не поглинає дівчат цілком, ховаючи їх між дерев, лози та листя, роблячи невидимими. Лише тоді я знаю, що роботу закінчено, і зворотним кінчиком пензля виводжу ім'я у нижньому правому куті.

«Емма Девіз».

Це саме ім'я, тим самим заледве читабельним почерком, тепер прикрашає стіну галереї, вітаючи відвідувачів, що проходять крізь масивні розсувні двері колишнього складу у Мітпекінгу¹. Кожнісінька стіна заповнена роботами. Моїми роботами. Двадцятьма сімома.

¹ Meatpacking District — район у Мангеттені. Назва (букв. «М'ясофасувальний») походить від великої кількості боєнь, складів та

Моя перша галерейна виставка.

Рендел виставився на повну, перетворивши місце щось на кшталт урбаністичного лісу. Поіржавлені стіни та берези, зрубані в лісі Нью-Джерсі, розставлені доладними купками. На фоні непомітно пульсує примарний хаус. Освітлення натякає на жовтень, хоча зараз лише тиждень до Дня святого Патріка, а вулиці надворі вкриті брудною кашею.

Проте галерея набита людьми. Віддам Ренделу належне. Колекціонери, критики та роззяви штовхаються за краще місце перед полотнами з келишками шампанського в руках, час від часу сягаючи по крокети з портобелло та козячим сиром, що пропливають повз. Мене вже познайомили з десятком людей, чії імена я миттєво забула. Поважних людей. Достатньо поважних, щоб Рендел шепотів мені на вухо їхні імена, поки я тисла їм руки.

— Із «Times», — каже він про жінку, одягнену з голови до ніг у відтінки фіолетового. Про чоловіка у бездоганному з голочки костюмі та яскраво-червоних кросівках він шепоче просто:

— З «Christie's».

— Дуже солідні роботи, — каже Пан-із-Крістіз, криво посміхаючись. — Такі сильні.

Його голос звучить здивовано, так, наче сила жінкам не притаманна за визначенням. Чи, може, це через те, що вживу я видаюся не надто мужньою. Порівняно з іншими величинами світу мистецтва, я підкреслено

фасувальних підприємств, що розміщувалися в ньому. Місцевість переживала занепад від 60-х років минулого століття, але з початком реновації у 90-х відродилася як осередок заможного й креативного класів.

стримана. Я не маю фіолетового наряду чи яскравого взуття. Сьогоднішня чорна сукенка та чорні туфлі з невисокими шпильками – вершина мого стилю. Більшість часу я вдягаюся в ті самі штани кольору хакі та заляпані фарбою футболки. Єдина моя прикраса – срібний браслет, що завжди обвиває мій лівий зап'ясток. На ньому три намистинки – пташечки з полірованого олова.

Одного разу я сказала Ренделу, що вдягаюся так просто, тому що хочу, щоб мої картини виділялися на моєму тлі, а не навпаки. Насправді сила – це та риса характеру та зовнішності, що видається мені марною.

Вів'єн була сильною в усьому.

Це не вберегло її від зникнення.

Під час цих ручкань я усміхаюся як належно, приймаю компліменти, грайливо ухиляюся від неминучих питань про подальші плани.

Коли Рендел вичерпав свій запас незнайомців для представлення, я відходжу від натовпу, силуюючи себе не шукати біля кожної роботи заповітну червону наліпку, що сповіщала би «продано». Гойдаю в кутку фужер із шампанським; моє плече торсає свіжоспиляна берега, поки я роззираюся кімнатою в пошуках людей, яких справді знаю. Їх тут чимало; це сповнює мене вдячністю, хай навіть і дивно бачити їх разом в одному місці. Друзі зі старшої школи впереміш зі співробітниками з рекламного агентства, колеги по цеху поруч із родичами, що приїхали поїздом із Коннектикуту.

Усі вони, за винятком єдиної кухні, чоловіки.

Це не зовсім випадковість.

Я збадьорююся, коли, шикарно запізнившись, приходить Марк, з гордим вишкіром озираючи обстановку. Хоч

на словах він і цурається художньої тусовки, вписується ідеально. Мило розкошлана борода. Картата спортивна куртка, накинута на ношену футболку з Мікі Маусом. Червоні кроси, на які Пан-із-Крістіз розчаровано двічі кидає погляд. Проходячи крізь натовп, Марк вихоплює келих шампанського й один крокет, запихає закуску до рота й задумливо жує.

– Сир рятує ситуацію, – повідомляє він. – Але грибна жижа тут, безперечно, зайва.

– Ще не пробувала, – відповідаю. – Надто хвилююся.

Марк кладе мені руку на плече, заспокоюючи. Точно так само, як робив, коли ми жили разом, навчаючись у художці. Кожна людина, особливо митець, потребує когось заспокійливого. Для мене такою людиною є Марк Стюарт. Голос розуму. Найкращий друг. Потенційний чоловік, якби не той факт, що чоловіки до вподоби нам обом.

Мене приваблюють недосяжні. Знову ж, це не збіг.

– Слухай, ну тобі ж теж можна цим насолоджуватися.

– Я знаю.

– І можеш собою пишатися. Не треба почуватися винною. Це нормально, коли художники надихаються життєвими досвідами. Творчість – це ж якраз про це.

Марк, звісно ж, говорить про дівчат. Похованих всередині кожної картини. Крім мене, лише він знає про їхнє існування. Єдине, що я йому не розказала, – це чому, після п'ятнадцяти років, я знову й знову змушую їх зникати.

Це єдина річ, про яку йому знати не варто.

Я ніколи не збиралася малювати так. У художці мене приваблювала простота кольору й форми. Бляшанки з супом Енді Воргола. Прапори Джеспера Джонса. Сміливі квадрати та чіткі чорні лінії Модріана. А тоді з'явилося

завдання намалювати портрет когось знайомого, хто помер.

Я вибрала дівчат.

Спершу я намалювала Вів'єн, тому що вона світилася найяскравіше в моїй пам'яті. Її біляве волосся – наче прямо з реклами шампуню. Незбагненно темні очі, що здавалися чорними при правильному освітленні. Кирпатий носик у ластовинні, що проявлялося на сонці. Я вдягнула її в білу сукню з вигадливим вікторіанським коміром, розчахнутим навколо лебединої шиї, та зобразила ту саму загадкову посмішку, що вона мала, виходячи з будиночка:

«Ти ще замала для цього, Ем».

Далі була Наталі. Високий лоб. Квадратне підборіддя. Волосся, туго зібране в хвостик. Її білій сукні я дала вишуканий мереживний комір, що стушовував грубу шию та широкі плечі.

Останньою була Елісон зі своєю досконалою зовнішністю. Рум'яні щоки й тонкий ніс. Брови на два тони темніші за русяве волосся, такі тонкі й ідеальні, що здавалося, були наче намальовані сангвіною. Навколо її шиї я намалювала елизаветинську фрезу, пишну та шляхетну.

Та з моєю закінченою роботою було щось не так. Щось мене гризло до самої ночі перед здачею, коли я прокинулася о другій по півночі й побачила, як вони втрьох дивляться на мене з іншого боку кімнати.

Бачити їх. Ось у чому полягала проблема.

Я вилізла з ліжка й підійшла до полотна. Взяла пензель, макнула у якусь коричневу фарбу і провела лінію поверх їхніх очей. Гілка дерева, що затулила їм зір. З'явилися наступні гілки. Тоді – рослини, стебла й цілі дерева,

вони злітали з пензля на полотно, неначе розростаючись на ньому. На ранок більшу частину полотна обложив ліс. Все, що лишилося від Вів'єн, Наталі та Елісон, – уривки суконь, клаптики шкіри, пасма волосся.

Картина стала № 1. Першою в моїй лісовій серії. Єдиною, на якій видно хоча б часточки дівчат. Ця робота, що отримала найвищу оцінку в класі після того, як я пояснила задум викладачеві, відсутня на виставці. Вона висить у моїй майстерні, не для продажу.

Більшість інших, однаке, тут; кожна з них займає до цілої стіни численних приміщень галереї. Бачу їх отак разом, з покрученим гіллям і насиченим листям, і усвідомлюю, наскільки обесивне все це діло. Розуміння того, що я витратила роки на малювання одного сюжету, мене стривожує.

– Я й *пишаюся*, – відповідаю Маркові, перш ніж відсьорбнути з келиха.

Він випиває свій одним махом і бере новий:

– То в чому річ? Видаєтеся *зажуреними*.

Він каже це з густим британським акцентом, точно відтворюючи Вінсента Прайса з другосортного горору, назву якого ніхто з нас не згадає¹. Все, що ми знаємо, це те, що обдовбалися, коли дивились його якось по телику, і від фрази нас обох порвало. Ми повторюємо її одне одному занадто часто.

– Просто все якось дивно. *Все це*, – фужером я обводжу картини, що заповнюють стіни, людей, вишикуваних

¹ Мова про британський історичний горор «Withhunter General» («Генерал-відьмолов»), в якому Вінсент Прайс зіграв головну роль.